

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **KARAVTO s.r.o.**, se sídlem v Praze 2 – Novém Městě, Vyšehradská 1349/2, zastoupeného JUDr. Irenou Hučkovou, advokátkou se sídlem v Ostravě-Mariánských Horách, 28. října 434/211, proti žalované **České obchodní inspekci, ústřednímu inspektorátu**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 18.2.2015 č.j. ČOI 14806/15/O100/3100/14/15/HI/Št, ve věci pokuty za správní delikt,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2015, č.j. ČOI 14806/15/O100/3100/14/15/HI/Št, jímž bylo změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého ze dne 2.1.2015, č.j. 141102/14/3100/R 0935/Vit, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.200.000 Kč pro porušení ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a

o změně některých souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen zákon o pohonných hmotách) tak, jak je uvedeno ve výše uvedeném rozhodnutí.

V podané žalobě žalobce namítl tyto žalobní body:

- 1) Vzorky motorového paliva LPG pro pohon (dále jen odebrané vzorky) byly odebrány do mobilních vzorkovnic v rozporu se zněním § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách, podle kterého je na čerpací stanici zakázáno plnění mobilních tlakových nádob zkapalněnými ropnými plyny, s výjimkou čerpání zkapalněných ropných plynů do pevně zabudovaných palivových nádrží motorových vozidel. Důvodová zpráva k tomuto ust. zákona zdůrazňuje bezpečnostní důvody této právní úpravy. Podle žalobce zákaz platí pro všechny subjekty bez výjimky. Tím, že pracovníci obchodní společnosti SGS Czech Republic s.r.o. (dále jen SGS), která pro správní orgán odběr vzorků a jeho rozbor prováděla, odebírali vzorky za porušení označeného zákonného ustanovení i bezpečnostních předpisů, vystavili žalobce i motoristy, kteří se v té době u čerpací stanice nacházeli, neúměrným bezpečnostním rizikům. Žalobce ve svém doplnění k žalobě ze dne 9.7.2015 doplnil, že provedeným odběrem byl získán důkaz postupem porušujícím zákon, čímž bylo porušeno ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen správní řád), které stanoví, že: *„K provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věc a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy“*. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 19.9.2014, sp. zn. 4 As 123/2014, který svědčí o chybovosti společnosti SGS při odběru vzorků.
- 2) Vzorek byl odebrán v rozporu s vyhláškou č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot), v platném znění (dále jen vyhl. č. 133/2010 Sb.). Podle ust. § 4 odst. 2 této vyhlášky musí odběr vzorků odpovídat příslušné české technické normě, kterou je ČSN EN 4257 Zkapalněné ropné plyny-Vzorkování. Norma stanoví, že vzorkování LPG se uskutečňuje z nádrží, nikoli z výdejních stojanů, z nichž však odběry v tomto případě probíhaly. Žalovaný argumentuje tím, že odběry probíhaly dle standardizovaného operačního postupu SOP č. 98 zpracovaného obchodní společností SGS a akreditovaného Českým institutem pro akreditaci o.p.s. Tyto subjekty však nerespektovaly, že odběr vzorků musí být učiněn z nádrže, jak stanoví shora uvedená technická norma. Žalovaný si přizpůsobil označenou technickou normu k obrazu svému a porušil tím právní předpisy. Žalobce v této souvislosti poukázal na čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.
- 3) Kontrolními pracovníky byl porušen také § 4 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 133/2010 Sb., podle kterého protokol o odběru vzorků musí obsahovat mimo jiné náležitosti také „č. pečeti“, což však předmětné protokoly

neobsahují. Nelze vyloučit neoprávněnou manipulaci s odebranými vzorky.

- 4) U odebraných vzorků došlo k odběru pouze 1 vzorku, zatímco u kapalných vzorků jsou odbírány vzorky 2. Žalobce tak neměl možnost nechat provést arbitrážní rozbor u nezávislého akreditovaného subjektu. K tomuto žalobnímu bodu žalobce ve svém doplnění k žalobě uvedl, že nemožnost odebrání kontravzorku považuje za porušení jeho ústavně zaručených práv na obhajobu a spravedlivý proces. Při neexistenci kontravzorku, který by žalobce mohl užít ke své obhajobě, je rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1836/13 ze dne 27.2.2014 a dále na rozsudek NSS ze dne 2.3.2015 sp. zn. 8 As 24/2014.
- 5) Pracovníci firmy SGS odebírající vzorky jako externí osoby by měli disponovat pověřením pro přizvanou osobu podle ust. § 6 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), v platném znění (dále jen zákon č. 255/2012). V protokolech o kontrole ani v úředních záznamech však není pověření zmiňováno. Žalovaný argumentoval tím, že postavení pracovníků SGS vychází ze smlouvy o kontrolní činnosti ze dne 3.5.2013 uzavřené mezi Českou obchodní inspekcí a jmenovanou společností. Podle žalobce je takový způsob pověření nedostatečný. Z uvedeného žalobce dovodil, že osoby provádějící faktickou kontrolu pověření neměly.
- 6) Tvrzení žalovaného o vlivu nadlimitního množství síry v LPG na vyšší znečištění životního prostředí považuje žalobce za spekulativní a nepodložené, jelikož žalovaný v daném případě neměřil emise.
- 7) Tvrzení žalovaného o vlivu LPG s nadlimitním obsahem síry na možné poškození palivového systému vozidel považuje žalobce rovněž za ničím nedoložené. Žalobce argumentuje vyjádřením autoservisů k této problematice a tvrdí, že potencionální škoda neodpovídá výši pokuty uložené správním orgánem, když nikdo neprokázal, že ve vozidlech na plyn byla škoda, ať materiální či finanční, způsobena žalovaným. Žalobce dále v doplnění žaloby ze dne 9. 7. 2015 uvedl, že žalovaná na str. 10 svého rozhodnutí odkazuje na obdobný případ uložení pokuty ve výši 1.700.000 Kč, avšak již nedodává, že v této věci probíhá řízení u Krajského soudu v Brně. Sankce byla uložena mimo rozumnou hranici správního uvážení, bez potřebné míry seznámení se s konkrétními poznatky nezbytnými k posouzení věci. Dále uvedl, že sankce je neadekvátní rozsahu podnikání žalobce a může pro něj mít likvidační důsledky.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se s obdobnými odvolacími námitkami vypořádal.

K žalobnímu bodu 1) a 2) žalovaný uvedl, že odběr vzorků LPG proběhl zcela v souladu s platnými právními předpisy a technickými normami. Ustanovení § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách se nevztahuje k odbírání vzorků pro účely kontroly jakosti pohonných hmot, ale k prodeji a výdeji pohonných hmot, jimiž však odběry

kontrolních vzorků nejsou. Podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pohonných hmotách je Česká obchodní inspekce oprávněna kontrolovat složení a jakost pohonných hmot u výrobce, distributora, dovozce, vývozce a u provozovatele čerpací stanice, a to i během přepravy, dále je oprávněna sledovat a monitorovat složení a jakost pohonných hmot v souladu s prováděcím předpisem, vydaným podle ust. § 3 odst. 4 zákona o pohonných hmotách, jímž je vyhláška 133/2010 Sb. Podle ustanovení § 4 odst. 1 a 2 této vyhlášky se jakost a složení pohonných hmot provádí pomocí rozborů odebraných vzorků, přičemž odběr vzorků musí odpovídat příslušné technické normě. Při odběru vzorků LPG je postupováno podle technické normy ČSN EN 2457, která byla přizpůsobena podmínkám odebrání vzorků zkapalněných plynů na čerpacích stanicích standardizovaným operačním postupem č. 98 (dále jen SOP č. 98) akreditovaným Českým institutem pro akreditaci. Žalovaný nepopírá, že se označená norma věnuje postupu při odběru LPG z velkoobjemových kontejnerů. Právě proto byl akreditován SOP č. 98, který upravuje odběr vzorků LPG z výdejních stojanů na čerpacích stanicích. Odběr je prováděn proškolenými zaměstnanci společnosti SGS do přenosných vzorkovnic, které jsou k tomuto účelu určeny. Podle ust. § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách je možné prodávat nebo vydávat pohonné hmoty pouze tehdy, pokud splňují požadavky stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami. Aby žalovaný mohl naplnit svá zákonná oprávnění, musí mít možnost činit odběry vzorků pohonných hmot a možnost nechat provádět jejich rozборы. Výklad zákona, který uvádí žalobce, by takovou možnost nedával. V případě LPG bylo nutné postup daný technickou normou přizpůsobit odběrům vzorků z výdejních stojanů na čerpacích stanicích, k čemuž došlo řádně akreditovaným SOP č. 98. Ve svém vyjádření k doplnění žaloby žalovaný v souvislosti s rozhodnutím NSS ze dne 19.9.2014, sp. zn. 4 As 123/2014 uvedl, že citované tvrzení účastníka daného řízení, nebylo uznáno důvodným, přičemž soudy nekonstatovaly, že by ze strany SGS došlo k chybě a kasační stížnost byla zamítnuta.

K žalobnímu bodu 3) žalovaný uvedl, že odebraný vzorek byl řádně označen tak, aby jej nebylo možné zaměnit s jinými vzorky. Vzorkovnice byla opatřena identifikačním štítkem s pořadovým číslem vzorku. Žalovaný má za to, že odebraný vzorek byl označen a zajištěn bezpečnostním štítkem dostatečně, aby s ním nemohlo být manipulováno.

K dalšímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že žádný právní předpis neukládá správnímu orgánu, aby byly pořizovány dva vzorky, a to s ohledem na náročnost odběru vzorků LPG. Odběr kapalných pohonných hmot (motorová nafta, benzín) probíhá odlišným způsobem, kdy postup při vzorkování je výrazně jednodušší a nevyžaduje se účast přizvané osoby. Odběr vzorků LPG provádí přizvaná osoba do speciálních tlakových vzorkovnic. Z objektivního důvodu, jímž je složitější technika odběru, lze nepřistoupit k tomu, aby bylo prodejcům nabídnuto odebrání kontravzorku. Tím však není nijak odňato právo namítat výsledky kontroly a nechat si udělat vlastní rozbor LPG pro účely zpochybnění výsledku kontroly správního orgánu. Ve vyjádření k doplnění žaloby žalovaný uvedl, že rozsudek NSS ze dne 2.3.2015 sp. zn. 8 As 24/2014 se vztahuje na situaci, kdy byly výsledky rozborů SGS věrohodně zpochybněny, a proto musel správní orgán provést další kroky k odstranění pochybností. V řešeném případě však žalobce takto výsledky rozborů nezpochybnil. K porušení práva na spravedlivý proces a obhajobu tak nemohlo dojít.

K žalobnímu bodu 5) žalovaný uvedl, že nepředložení pověření přízvaných osob k provedení kontroly bylo formální chybou, která však podle žalovaného neměla za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť zaměstnanci společnosti SGS se kontroly účastnili na základě smlouvy o kontrolní činnosti ze dne 3.5.2013, z níž jsou zřejmé úkoly zaměstnanců společnosti účastnících se kontroly v postavení přízvané osoby.

K žalobnímu bodu 6) žalovaný uvedl, že negativní následky hrozí zejména při dlouhodobějším užívání nejakostního paliva. Správní orgány ve svých rozhodnutích shrnuly, jaké negativní následky mohou při prodeji LPG se zvýšeným obsahem síry nastat. Skutečnost, že se renomované autoservisy nesetkaly se závadou způsobenou nekvalitním LPG, neznamená, že k uvedeným následkům nemohlo nebo nemůže dojít. Daný správní delikt je deliktem ohrožovacím, takže postačuje ohrožení právem chráněného zájmu a škodlivý následek nemusí nutně nastat. Ve vyjádření k doplnění žaloby žalovaný dodal, že vyšší obsah síry může vést ke koroznímu působení především na barevné kovy obsahující měď, což může způsobit poškození palivového systému vozidla.

K poslednímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že výše uložené pokuty odpovídá okolnostem daného případu a pokutám ukládaným v obdobných či shodných případech. Odkázal přitom na odůvodnění napadeného rozhodnutí. V reakci na doplnění žaloby pak žalovaný setrval na předchozí argumentaci.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

V upřesnění žaloby doručeném krajskému soudu dne 31.1.2017 žalobce k žalobnímu bodu 1) upřesnil, že ust. § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách je nutno hodnotit jako právní normu zakazující, která stanoví povinnost zdržet se chování určitého druhu všem subjektům. V tomto směru nestanoví výjimky, a proto nelze tvrdit, že na kontrolní orgány se tento zákaz nevztahuje. Obdobou zakazující právní normy je také ust. § 5 odst. 7 téhož zákona a nelze přitom pochybovat, že by se toto ustanovení nevztahovalo na kontrolní orgán. Podle žalobce by musel zákonodárce jmenovitě uvést subjekty, na něž nelze zákon vztahovat. Ust. § 5 odst. 5 je právní normou kogentní, která je formulována natolik imperativně, že nedává prostor pro vůli adresáta. Dále žalobce uvedl, že kontrolní orgány, resp. jejich zmocněnec společnost SGS mají možnost zákonného odběru kontrolních vzorků bez porušení ust. § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách, a to s využitím technického řešení daného užitným vzorem č. 28388 ze dne 29.6.2015 pod názvem „zapojení pro odběr vzorků zkapalněných ropných plynů“, což sice představuje určitou investici pro pořízení odběrného zařízení, ale odběr je pak prováděn bezpečně a v souladu s právními předpisy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen s.ř.s.) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.).

Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že v provozovnách žalobce byly provedeny kontroly požadavků na jakost a složení LPG, a to na provozovně žalobce -

čerpací stanici LPG, Ostrava, Novinářská 2202/2 ve dnech 20.5., 26.5. a 2.6.2014, dále na provozovně žalobce - čerpací stanici LPG Permon-Rudná, Ostrava ve dnech 26.5. a 2.6.2014 a konečně na provozovně žalobce - čerpací stanici LPG Ostrava, Železárenská 443/10 ve dnech 26.5. a 2.6.2014. Dle úředních záznamů kontrolu prováděli pracovníci ČOI, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého a přizvaná odborně způsobilá osoba. Součástí spisu jsou také zkušební protokoly. Příkazem ze dne 5.11.2014 č.j. 118074/14/3100/P 0935/Vit byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.200.000 Kč za správní delikt podle ust. § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Žalobce reagoval přípisem ze dne 12.11.2014, ve kterém žádal o zaslání dokumentů a dne 14.11.2014 žalobce proti tomuto příkazu podal blanketní odpor. Správní orgán reagoval výzvou k doplnění odporu ze dne 18.11.2014, kterou žalobci současně sdělil, že požadovanými dokumenty nedisponuje a odkázal jej na laboratoře SGS (přizvanou osobu). K vyrozumění před vydáním rozhodnutí ze dne 12.12.2014 se žalobce nevyjádřil. Dne 2.1.2015 pod č.j. 141102/14/3100/R 0935/Vit vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobci uložil pokutu ve shodné výši 2.200.000 Kč za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách, kterého se dopustil tím, že podle zjištění ze dnů 20.5., 26.5. a 2.6.2014 v provozovně - čerpací stanici LPG, Ostrava, Novinářská 2202/2 společnost žalobce jako kontrolovaná osoba v postavení prodávajícího prodala dne 20.5., 26.5. a 2.6.2014 motorové palivo, které nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Tohoto správního deliktu se podle zjištění ze dnů 26.5. a 2.6.2014 žalobce dopustil také v provozovně-čerpací stanice LPG Permon-Rudná, Ostrava a dále v provozovně čerpací stanice LPG, Železárenská 443/10, Ostrava ve dnech 26.5. a 2.6.2014. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

První žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Zákaz upravený v § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách, že je na čerpací stanici zakázáno plnění mobilních nádob zkapalněnými plyny se dle systematiky zákona o pohonných hmotách váže na „*prodej a výdej pohonných hmot*“. Pod tyto činnosti nelze podřadit provedení kontroly. Krajský soud je toho názoru, že kontrolní orgány provádějící kontrolní činnost ve smyslu § 7 zákona o pohonných hmotách a nikoliv nákup či tankování paliva ve smyslu § 5 odst. 5 téhož zákona nejsou subjekty, na které by se zákaz vztahoval. Obdobně judikovaly již např. Krajský soud v Českých Budějovicích (rozsudek ze dne 2.9.2015 č.j. 10A 133/2014-43) nebo Krajský soud v Brně (rozsudek ze dne 27.6.2016 č.j. 30A 80/2014-130), ale také Krajský soud v Ostravě (rozsudek ze dne 23.11.2016 č.j. 22 Ad 106/2014-78). Úprava zvláštního postupu odběru při kontrolní činnosti je dána vyhláškou č. 133/2010. K rozsudku NSS ze dne 19.9.2014, sp. zn. 4 As 123/2014, který dle žalobce svědčí o chybovosti žalovaného, krajský soud uvádí, že tento je nepřiléhavý, jelikož NSS jednak nekonstatoval, že by ze strany SGS došlo k jakékoli chybě a za druhé žaloba i kasační stížnost v uváděné věci byly zamítnuty. Na tomto závěru soudu nic nemění ani upřesnění argumentace žalobce uvedené v jeho podání doručeném krajskému soudu dne 31.1.2017, které nic nemění na tom, že ust. § 5 odst. 5 zákona o pohonných hmotách upravuje prodej a výdej pohonných hmot, pod kteroužto kategorii nelze podřadit kontrolní činnost správního orgánu. Pokud žalobce v tomtéž podání poukazuje také na možnost využití technického řešení daného užitným vzorem č. 28388 ze dne 29.6.2015 pod názvem „zapojení pro odběr vzorků zkapalněných ropných plynů“, nelze k takové námitce přihlížet již z toho důvodu, že dle údajů uvedených žalobcem předmětný užitný vzor ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 18.2.2015, neexistoval. V souladu s ust.

§ 75 odst. 1 s.ř.s. je při přezkumu správních rozhodnutí soud povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Ani druhý žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Žalobce v něm namítl žalobce porušení vyhlášky č. 133/2010 Sb. v případě odběru vzorků z výdejních stojanů, ačkoliv dle § 4 odst. 2 vyhlášky postup při odběru musí odpovídat příslušné technické normě, tj. normě ČSN EN 4257, která upravuje, že stanovený postup je vhodný pro vzorkování z velkoobjemových kontejnerů. Vzhledem ke značné specializaci úkonu odběru vzorku LPG jej provedla přizvaná osoba, a to specializovaný pracovník společnosti SGS. Tato společnost má pro odběry vzorků LPG akreditovaný standardizovaný postup SOP č. 98 - Odběr vzorků plyných a zkapalněných paliv, který přizpůsobuje technickou normu odběru z výdejních stojanů. Žalobce tento postup zpochybnil tvrzením, že je v rozporu se zákonem o pohonných hmotách a také se samotnou vyhláškou 133/2010 Sb. Konkrétní nedostatky použitého postupu však blíže nespecifikoval. Zcela totožnou odvolací námitkou se krajský soud zabýval v jiné věci téhož žalobce a téhož žalovaného, kdy šlo o věc skutkově a právně téměř identickou. Věc byla vedena u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Ad 106/2014 a byla pravomocně skončena rozsudkem ze dne 23.11.2016 č.j. 22 Ad 106/2014-78, který nabyl právní moci dne 5.12.2016 a jímž byla žaloba zamítnuta. V této věci krajský soud vyzval žalovaného k předložení příslušné technické normy a také SOP č. 98. U ústního jednání pak provedl důkaz těmito listinami a následně vyhodnotil, že z textu technické normy je znatelné, že je *vhodná* pro vzorkování z velkoobjemových nádrží, na druhé straně však výslovně nezakazuje vzorkování např. z výdejních stojanů čerpací stanice. Norma vymezuje obecné požadavky na získání reprezentativních vzorků, bezpečností opatření, přístroje, které se k odběru používají, postup k přípravě a postup vlastního odběru. SOP č. 98 pak z této technické normy vychází a slouží výhradně k odběru vzorků plyných a zkapalněných paliv. Krajský soud vyhodnotil, že posuzované dokumenty jsou v podstatě ve vzájemném souladu, když SOP č. 98 pouze vystihuje odlišnosti dané specifickým charakterem plyných a zkapalněných paliv. Vzhledem k těmto specifickým potřebám nemohl odběr probíhat přímo podle normy ČSN EN 4257, a proto proběhl podle standardizovaného postupu, který respektoval fyzikální vlastnosti odebíraného paliva, bezpečnost i postupy upravené technickou normou. O tom ostatně svědčí akreditace tohoto postupu Českým institutem pro akreditaci, která představuje garanci přizpůsobení normy konkrétním podmínkám. Je nepochybné, že standardizovaný postup z technické normy vycházel a toliko ji přizpůsobil konkrétním specifickým podmínkám. Na základě uvedeného krajský soud ve věci vedené pod sp. zn. 22 Ad 106/2014 uzavřel, že lze mít za prokázané, že použitý postup při odběru vzorků byl zákonný. Přihlédl rovněž k tomu, že ke stejnému závěru dospěl také např. Krajský soud v Brně v již zmiňovaném rozsudku ze dne 27.6.2016 č.j. 30A 80/2014-130. V nyní posuzované věci vycházel krajský soud z takto provedených důkazů a jejich vyhodnocení, neboť se jedná o poznatky z vlastní úřední činnosti soudu.

Ani třetí žalobní bod krajský soud důvodným neshledal. Žalobce namítl porušení ust. § 4 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 133/2010, když protokol neobsahoval náležitost čísla pečeti. Obsahem protokolů byla zjištěna opodstatněnost tohoto tvrzení, avšak současně je z nich zřejmé, že vzorky byly náležitě identifikovány číslem vzorku, specifikací vzorku, datem odběru a dalšími identifikačními údaji. Číslo vzorku je jednoznačným identifikátorem, takže absence čísla pečeti nemohla mít díky této dostatečné identifikaci vzorků vliv na správnost laboratorních výsledků ani na

zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí, když jakákoliv manipulace se vzorky byla vyloučena, neboť byly označeny dostatečnými a nezaměnitelnými údaji. Ani tento žalobní bod proto krajský soud neshledal důvodným. Žalobce navíc v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení, pro která se domnívá, že k manipulaci se vzorky mohlo dojít, sám tuto možnost formuluje jako hypotetickou.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že nedošlo k odběru dvou vzorků, takže neměl možnost nechat si provést vlastní rozbor u nezávislého akreditovaného subjektu. Krajský soud tento žalobní bod důvodným neshledal. Žalobci nic nebránilo, aby z vlastní iniciativy provedl odběr vzorků a na vlastní náklady nechal provést jejich rozbor. Tím, že byl odebrán pouze jeden vzorek, nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech. Z žádného ustanovení zákonných či podzákonných předpisů nevyplývá automatická povinnost kontrolního orgánu odebrat více kontrolních vzorků. Závěr laboratorních zkoušek byl zcela jednoznačný a překročení hraničního limitu přítomnosti síry bylo tak výrazné, že výsledky nejsou zpochybnitelné, což ostatně žalobce ani nečiní, když sám v žalobě přiznává, že kritérium přítomnosti síry bylo překročeno. I na základě provedených odběrů vzorků a jejich rozboru lze konstatovat, že správní orgány důkazní břemeno ohledně spáchání správního deliktu žalobcem unesly, ostatně žalobce laboratorní výsledky nijak nezpochybnil.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že pracovníci firmy SGS, kteří odebírali vzorky, zřejmě nedisponovali pověřením pro přízvanou osobu podle § 6 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb. Žalovaný tento nedostatek nezpochybnil, shledal ho však nepodstatným pro zákonost postupu a rozhodování správních orgánů. Krajský soud se s tímto závěrem plně ztotožňuje, když obsahem protokolů má za prokázané, že kontrolní skupinu tvořili dva pracovníci správního orgánu I. stupně a pracovník SGS jako přízvaná osoba. Tato přízvaná osoba tedy prováděla odběry vzorků za přítomnosti zaměstnanců správního orgánu, přičemž skutečnost, že kontrolní orgán má se společností SGS smluvní vztah, nebyla nikdy zpochybněna. To, že se ve spise nenachází pověření pro osobu nadanou odbornou způsobilostí, není nedostatkem, který by mohl zasáhnout do právní sféry žalobce, proto ani tento žalobní bod neshledal soud důvodným.

Následující žalobní bod napadající irelevantnost tvrzení žalovaného ohledně zhoršení emisí ze spalování a negativní vliv na technický stav vozidel krajský soud rovněž neshledal důvodným, neboť žalovaný v citovaných částech odůvodnění napadeného rozhodnutí toliko v obecné rovině vymezuje negativní vlivy, k nimž v důsledku porušení povinností žalobce mohlo dojít. Správní delikt, z něhož byl žalovaný shledán vinným, je správním deliktem ohrožovacího charakteru, takže k naplnění jeho skutkové podstaty postačuje ohrožení právem chráněného zájmu bez ohledu na skutečnost, zda došlo k faktickému následku.

Ani závěrečný žalobní bod krajský soud důvodným neshledal, neboť námitka směřující do výše uložené pokuty byla vznesena v tak obecné rovině, že krajský soud na ni může reagovat toliko obecným tvrzením o srozumitelnosti a přezkoumatelnosti výše uložené pokuty správními orgány obou stupňů (str. 4-5 prvostupňového rozhodnutí, str. 9-10 napadeného rozhodnutí). K rozšíření námitky žalobce, že žalovaná na str. 10 svého rozhodnutí odkazuje na obdobný případ uložení pokuty ve výši 1.700.000 Kč, avšak již nedodává, že v této věci probíhá řízení u Krajského soudu v Brně, zdejší soud uvádí, že právní řád je založen na zásadě presumpce

správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (blíže viz. 1 As 79/2008-132). Nad to krajský soud uvádí, že o žalobě proti rozhodnutí ČOI ze dne 22.8.2014, č.j. ČOI 81774/14/O100/3000/14/Hi/Št (na něž žalobce poukazuje) bylo rozhodnuto Krajským soudem v Brně dne 27.6.2016 pod č.j. 30 A 80/2014-130. Krajský soud se však v tomto případě námitkou směřující do výše uložené pokuty ve vztahu k závažnosti údajného správního deliktu nezabýval. Zdejší soud proto v nyní posuzované věci považuje uvedený rozsudek za nepřiléhavý. Za zcela obecné považuje krajský soud také rozšíření námitky žalobce tvrzením o neadekvátnosti sankce ve vztahu k rozsahu podnikání žalobce a možnému likvidačnímu dopadu na něj. Žalobce toto tvrzení nijak blíže nespecifikoval ani neosvědčil jeho důvodnost. Navíc je uvedl poprvé až v doplnění žaloby ze dne 9.7.2015. V průběhu správního řízení žalobce žádné obavy v tomto ohledu neuvedl, svou ekonomickou situaci vůbec nezmiňoval ani neprokazoval. S ohledem na uvedené vyznívá námitka nejen zcela obecně, ale také účelově a nepodloženě.

Jelikož krajský soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným, žalobu pro její nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly v soudním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 16. února 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu